Dissabte 3 de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Lc* 18,9-14): En aquell temps, a alguns, que presumien de si mateixos com si fossin justos i menyspreaven els altres, els digué aquesta paràbola: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un fariseu i l'altre publicà. El fariseu, dret, pregava interiorment d'aquesta manera: "Oh Déu, gràcies et dono perquè no soc com els altres homes, lladres, injustos, adúlters, o tampoc com aquest publicà; dejuno dos cops a la setmana, dono el delme de tot el que tinc". I el publicà, estant a distància, no volia ni alçar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit, dient: "Oh Déu, sigues propici amb mi, pecador". Us dic: aquest baixà justificat a casa seva i no aquell (...)».

"Ethos" (naturalesa) y "gràcia"

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, Jesucrist il·lustra gràficament la relació entre "ethos" (personalitat o naturalesa humana) i "gràcia". El fariseu es vanta de les seves moltes virtuts; el publicà coneix els seus pecats, sap que no vanagloriar-se davant Déu i, conscient de la seva culpa, demana gràcia. ¿Significa això que un representa "l'ethos" i l'altre la gràcia sense "ethos" o contra "l'ethos"?

En realitat es tracta de dues maneres de situar-se davant Déu i d'un mateix. Un ni tan sols mira Déu, sinó solament a si mateix; l'altre es veu en relació amb Déu i, amb això, se li obre la mirada envers si mateix (sap que necessita Déu i que ha de viure de la seva bondat). No es nega "l'ethos", solament se l'allibera de l'estretor del moralisme i se'l situa en el context de la relació d'amor amb Déu.

—La gràcia que imploro no m'eximeix de "l'ethos": simplement, necessito Déu i, gràcies a la seva bondat, jo puc caminar vers la Bondat.